

LAIVAS

No. 41. Metai XI

Spalio-October 10, 1931

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

JONO 4, 46—53.

NUO metu buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į Galilieją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jėzus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebūklų, jus netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, atei pirmą nekaip mano sūnus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad paklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtęs jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir būkite stiprūs. Visa ką jus darote, tebunie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sūnus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.” (Luk. 9, 26).

Lekcija.

EFEZ. 5, 15—21.

ROLIAI: žiūrėkite, kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos. Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, koki yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosios Dvasios, kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdami savo širdyse Viešpačiui; dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą. Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

valanda, kurioje Jėzus jam tarė: Tavo sūnus gyvas, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

“Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikaltas ant kryžiaus, o aš pasauliui” (Gal. 6, 14).

“Įsakymo tikslas yra meilė iš nesužeptos širdies, geros sąžinės ir neveidmainingo tikėjimo.” (I Timot. 1, 5).

Mišios Ir Kristaus Gimimas.

Ateina mums Kristaus gimimo šventė. Visose bažnyčiose rengiamos iškilmės. Visame beveik pasaulyje, kone visose bažnyčiose įtaisomi, taip vadinamieji "betliejai". Jų užduotis yra geriau žmonėms priminti Dievo Sūnaus atėjimą į šį pasaulį.

Miestuose, kuriuose daug katalikiškųjų bažnyčių, suaugę žmonės ir maži vaikai būriaus keliauja iš bažnyčios bažnyčion lankyti ir pamatyti parengtuosius betliejus.

Tie vaizdai teikia žmonėms daug malonumo. Jie gaivina ir jų tikėjimą. Bet vis tik jie yra tik vaizdai. Nėra juose gyvo, tikrojo Dievo Sūnaus, pasilikusio žmogum.

Bet katalikai turi ne grynus Kristaus Gimimo vaizdus, bet galima sakyti, tikrąjį Jo gimimą.

Tiesa, čia jie nemato to Betliejaus tvartelyje; čia jie negirdi giedant pačių dangaus angelų, bet turi ir tikėjimo šviesoje regį tikrąjį Kristaus gimimą.

Jį mums patiekia Šv. Mišios.

Kas turi gyvą, stiprų tikėjimą, tas kasdien ištikrųjų mato ir girdi, ką matė ir girdėjo piemenėliai ir trys Išmintingieji iš Rytų šalies.

Gyvai tikinčiam katalikui nėra reikalo pavydėti piemenėliams, kurie regėjo Jėzų gimusį ir girdėjo angelų giesmes. Nėra reikalo jiems manyti, kad anie pelnė daug malonių, atlanke Kūdikėlių tvartelyje ir sudėję Jam dovanėlių. Kiekvienas katalikas turi geriausios progos panašiai padaryti ir malonių pelnyti.

Telanko katalikas kasdien bažnyčią ir su gyvu tikėjimu klauso šv. Mišių, jis turės tai, ką ir piemenėliai Betliejuje.

Kuris katalikas klauso šv. Mišių, įsigilindamas į jų paslaptis, jis pergyveno savo sieloje visa tai, ką pergyveno Kris-

taus gyvenimo ilūdininkai.

Šv. Tėvas, Leonas I, sako: "Mes neprivalome žiūrėti į Kristaus gimimą kaip į senai įvykusį, jau praėjusį dalyką, bet kaip į dabar įvykstantį čia mūsų akyse. Nes mes skelbiame sau, ką angelas paskelbė piemenėliams: "Štai aš atnešu jums didžio džiaugsmo naujienų: šiandien gimė jums Išganytojas." Kasdien mes galime būti prie to gimimo, kad mūs akys gali tai regėti, tik privalome nueiti klausyti Mišių. Nes tuomet tas gimimas yra ištikrųjų atnaujintas ir juomi išganymas yra vykinamas."

Šv. Jeronimas sako: "Kunigas savo pašventintomis lūpomis Kristų iššaukia vėl gyveniman."

Panašiai savo maldoje prieš Mišias pareiškė Šv. Tėvas, Grigalius XV. "Aš rengiuosi laikyti Mišias ir pašaukti gyveniman Jėzaus Kristaus Kūną ir Kraują," tai yra, partaukti Kristų ten, kur Jo sakramentaliai nebuvo tame laike.

Ne be priežasties Bažnyčia deda į savo ministerio—kunigo prie altoriaus lūpas angelų giesmės žodžius: "Garbė Dievui aukštybėse, o ant žemės ramybė žmonėms geros valios."

Per Mišias, kad ir ne kūno ausimis, bet sielos ausimis mes galime klausyti angelo žodžių: "Štai aš atnešu jums didžio džiaugsmo naujienų, kad šiandien gimė jums Išganytojas, kuris yra Viešpats Kristus. Jūs rasite Kūdikį suvystytą vystyklais ir padėtą ēdžiose."

Mišiose mes randame Išganytoją suvystytą sakramentaliais duonos ir vyno pavidalais ir sudėtą ant altoriaus.

PAVYZDYS.

"Bažnyčios Tėvų Gyvenimuose" parašyta, kad vienas dievobaimingas kunigas smarkiai užsigeidė žinoti, kaip Kris-

tus yra Eucharistijoje. Jis troško, jei tai galima, kūno akimis pamatyti.

Vieną dieną jis laikė Mišias. Jame pakilo tas troškimas dar labiau kaip kitomet. Jis ėmė karštai melsti Dievą, kad jam, kaip seneliui Simeonui, Dievas parodytų Išganytoją. Jis troško matyti Išganytoją žmogaus paveiksle, norėjo paimiti Jį į savo rankas ir taip Jį turėti ir palytėti.

Jam taip besimeldžiant pasirodė angelas. Jis jam tarė: "Štai, žiūrėk į Kristų žmogaus pavidale kaip Jis kaipo Kūdikis buvo ant Motinos kelių."

Nustebo. Nuleidžia akis. Žiūri. Štai Dievo Sūnus Kūdikėlio pavidale guli ant korporalo. Jis tiesia savo mažas rankutes, rodos, norėdamas, kad Jį kas paimtų ant rankų. Kunigas susvyravo. Jis nedrį-

so imti į rankas. Jis laikė save dabar to nevertu.

Angelas tarė: "Jis yra Jėzus Kristus Dievo Sūnus, kurį tik ką tu matei pavidale duonos. Štai dabar Jį matai Kūdikėlio pavidale ir Jis tikrasis Dievo Sūnus. Nesibijok. Imk Jį į savo rankas. Tedžiaugiasi tavo širdis Dievu tavo Išganytojum."

Tais žodžiais padrasintas, gerutis kunigas pakėlė Kūdikėlį savo drebančiomis rankomis. Jis Jį mylavo ir nežinojo, ką toliau daryti.

Taigi padėjo atgal ant korporalo, atsiklaupė ir nuolankiai meldė, kad Kūdikėlis priimtų duonos pavidalą. Tai įvyko. Kunigas su didžia pagarba ir meile priėmė dabar Jį į savo širdį.

* * *

Liudnios Žinios.

Dievo Sūnus, tapęs žmogum, paskelbė žmonėms mokslą ir pelnė malones, be kurių nei vienas negali būti išganytas. Jis pasakė savo apaštalams ir jų įpėdinams: "Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visoms giminėms. Kas įtikės ir apsikrikštys, bus išganytas, kas neįtikės, bus pasmerktas."

Bet štai, kas liudna. Ne vien milijonai pagonų dar nesulaukė to mokslo ir malonių, bet ir daug pačių krikščionių lieka be to mokslo ir malonių. Jie pagonėja.

Ne senos statistinės žinios parodė, kad Jungt. Am. Valstybėse yra apie du milijonai katalikų, kurie negali pasinaudoti tikėjimo mokslu ir daug jų žūva.

Dar liudniau yra, kad atsiranda katalikų (ir tokių labai žymus nuosimtis lietuvių tarpe), kurie nesirūpina patys naudotis tikėjimo pamokomis ir visiškai apleido savo vaikus. Jie nei patys nemokina savo vaikų tikėjimo dalykų, nei ne-

siunčia jų į katalikiškas mokyklas arba šiaip į tikėjimo pamokas.

Tokios liudnos žinios pripildo skausmu visų tikinčiųjų ir mylinčiųjų Dievą ir artimus širdį.

Ima atsirasti asmenų, kurie nesitenkina graudžiu aimanavimu, bet imasi darbo nešti pagalbą žūstantiems.

Štai Fort Wayne vyskupijoje, vadovaujant vyskupui Jonui Noll, susitvėrė ypatinga organizacija. Ji yra katechetų organizacija.

Jos nariai ieško apleistų ar apsileidusių katalikų ir jiems eina su tikybine pagalba.

Šią organizaciją pasiryžo remti plati ir stipri katalikų organizacija Central Verein. Joje nuo senai veikia daugiausiai vokiečių kilmės žmonės.

Būtų gera, kad lietuvių katalikų tarpe čia Amerikoje atsirastų katechetų. Kaip kur, o gal net visur, visose lietuvių kolonijose, jų darbas būtų reikalingas.

SKIRTUMAS TARP ĮŽADO IR DORYBĖS.

Rašo kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

1. ĮŽADAS yra AUKA padaryta Dievui. Žmogus, darydamas įžadą, atsižada kokio nors daikto ir padovanoja jį Dievui, arba atsižada blogo darbo ir žada Dievui gerą darbą, todėl įžadas turi dvi mintis: atsižadėjimo ir aukos.

DORYBĖ yra tai gera YPATYBĖ (*quality*) arba įgimta, arba išdirbta, arba Dievo duota, todėl dorybės ir skirstosi į prigimties ir viršprigimties, į įgimtas ir išdirbtas, į Dievo duotas. Gera ypatybė traukia, lenkia žmogų į gerą, dorybė tat yra gera ypatybė, kuri traukia žmogų į gerą. Dorybė, lenkdama žmogų į gerą, apsaugoja jį nuo palinkimo į pikta, reiškia dorybė naikina žmogaus piktus palinkimus.

2. ĮŽADAS apima paviršiaus, matomus dalykus, kuriuos galima išreikalauti iš žmogaus. Iš šalies žiūrėdamas kiekvienas gali pastebėti ir išspręsti, ar tas vienuolis pildo savo įžadus ar ne.

DORYBĖ yra vidaus, dvasios dalykas, dvasios ypatybė, kurios negalima iš žmogaus išreikalauti. Galima įsakyti, kad pildytų dorybių darbus, bet dorybės įsakyti negalima.

3. ĮŽADAS veikia aiškiai nustatytose ribose, tos ribos negali būt nei siauresnės, nei platesnės. Įžado pildymas gali augti tobulybėje, juo žmogus tobulesnis, juo jis geriau pildo savo pažadėjimus.

DORYBĖ ribų neturi, gali augti iki tų aukštumų, kuriose Dievas gyvena: "Būkite tobuli, kaip jūs dangaus tėvas yra tobulas."

4. ĮŽADAS, versdamas žmogų pildyti gerus darbus, padeda žmogui įsigyti dorybių, nes gerais darbais išdirbama geri palinkimai, geros ypatybės, kurios ir sudaro žmogaus tobulumą. Įžadas veda žmo-

gų prie tobulybės.

DORYBĖ, lenkdama žmogų prie gero, lenkia ir prie įžado padarymo ir jo išpildymo, nes įžadas yra GERAS DARBAS.

5. NEGALIMA SULAUŽYT įžado, neįleidžiant tuo pačiu žygiu dorybės, nes įžado sulaužymas yra gero darbo naikinimas, o dorybė juk lenkia žmogų prie gero darbo. Kiekvieno gero darbo naikinimas yra tuo pačiu kokios nors dorybės užgavimas, nes visi žmogaus geri darbai apimti dorybėmis.

Pasitaiko nusidėti prieš dorybę nelaužant įžado, nes įžadai neapima visų gerų darbų, o tik tuos, kurie yra žadėti. Dorybės gi apima visus gerus darbus.

6. Kadangi įžadas apima tik išviršinius, išorinius darbus, dorybė gi apima vidaus dalykus, skirtumas, kuris yra tarp įžado ir dorybės taikomas yra ir Skaistybės įžadui ir dorybei, kitaip kalbant, yra skirtumas tarp Skaistybės įžado ir dorybės.

Skaistybė be įžado yra paprasta skaistybės dorybė, kurią rasime ir pasauliečius. Skaistybė patvirtinta įžadu sudaro visai kitą dorybę, būtent PANYSTĘ (*virginity*).

7. Nėra skirtumo tarp DORYBĖS ir DVASIOS, nes niekas kitas kaip tik dorybė ir sudaro tą dvasią, kuria tobulėja įžado pildymas, nėra tat skirtumo tarp įžado neturto, klusybės, skaistybės dvasios ir dorybės. Juo tobulesnė dorybė, tobulesnė ir dvasia.

DARBAI ABEJUTIŠKI.

Sulig šv. Tomo mokslu darbai abejutiški gali būt tik teorijoje, arba jų prigimtyje. Pavyzdin, vaikščiot, kalbėt, dirbt etc. Bet gyvo žmogaus veikime abejutiškų

darbų nėra, yra tik arba GERI, arba BLOGI. Viskas priklauso nuo tikslo, kokiu tą darbą darysi. Darbas savyje abejutiškas gauna nuo tikslo, kuriuo tas darbas yra daromas, gero ar blogo antspauda. Pav. VAIKŠČIOT. Jeigu žmogus vaikščioja, jis siekia tuo vaikščiojimu kokio nors tikslo, o tas yra arba geras, arba blogas. Vaikščioja sveikatos tikslais, kad galėtų sveikatoje geriau Dievui tarnauti, vaikščiojimas pasidaro viršprigimtai geras. Jei vaikščioja tuo tikslu, kad prisirinktų visokių nešvarių įspūdžių, žinėdamas į nešvariai pasirėdžiusius, jo vaikščiojimas gauna nuodėmės antspauda, jis yra blogas ir smerktinas. Kadangi žmogaus gyvenime gali būti tik vienas galutinis tikslas, būtent LAIMĖS tikslas, prie kurio žmogus kreipia visus savo darbus, todėl visi žmogaus darbai gauna savo antspauda nuo paskutinio tikslo; jei jis geras, visi darbai abejutiški pasidaro geri, jeigu blogas — visi abejutiški darbai pasidaro blogi.

Paskutinis, aukščiausias žmogaus tikslas yra laimė, visi mes ieškome laimės, tuo žvilgsniu neturime laisvos valios. Bet laisva valia prasideda, kuomet statome klausymą, kur mes ieškosime to paskutinio tikslo, tos laimės, ar Dievuje, ar sutvėrimuos. Jeigu Dievuje — žmogaus gyvenimas eina prie šventumo, prie tobulumo, jeigu gi sutvėrimuos, papildome mirtiną nuodėmę, atsitoliname nuo Dievo; tada visi abejutiški darbai gauna nuodėmės antspauda, visi jie veda žmogų tolyu nuo Dievo.

Abejutiško darbo įžadas tik tada bus geras ir šventas, kuomet mes sieksime Dievą tuo darbu, kitaip jis negali būti geras. Apsigyvenk prie upės, kad žmonės gelbėtumei, eidamas artimo meilės įsakymo dėsniais, tavo apsigyvenimas yra geras, gali net įžada padaryti, kad tu čia gyvensi ligi gyvos galvos ir tarnausi Die-

vui gelbėdamas žmones — įžadas šventas. Jeigu gi apsigyvensi prie tos upės kitais, žemiškais tikslais, negali būti tavo apsigyvenimas įžado dalykas.

ĮŽADO BRANGUMAS.

Įžadas yra auka, padaryta Dievui. Tos aukos brangumas Dievo akyse priklauso nuo meilės laipsnio, kokį mes turime darydami Dievui auką, o tos meilės laipsnis pasirodo iš to, ar brangus mums yra tas daiktas, kurį Dievui aukojame, ar ne; ar sunku mums jo atsižadėti, ar ne. Vargšė našlė Evangelijoje pajėgė įmesti vos du mažyčių pinigėlius. Išganytojas išgyrė ją ir pasakė, kad ji daugiau davė, negu turtuoliai, mezdami auksinius pinigus, — ji atidavė viską, ką turėjo, daugiau jai nieko nebeliko. Didelė turėjo būti Dievo meilė, kad atidavė Dievo garbei viską, ką turėjo; tiesa, ji turėjo mažai, bet ir tai jai buvo labai reikalinga, o visgi pergalejo tą reikalingumą, nes Dievo meilė buvo didesnė. Aukos, tat, didumas priklauso ne nuo daikto didumo, kurį aukojame, bet nuo daikto mums reikalingumo, nuo skausmo, kurį turime iškęsti, atsižadėję to daikto. Nors Evangelijoje turtuoliai ir metė auksinius pinigus į rinkliavų dėžes, tačiau jie metė, kaip Išganytojas pastebi, tik tai, kas jau buvo atlikę, kas buvo jiems nereikalinga, todėl jų auksinės aukos nebuvo auksinės Dievo akyse, vargšės našlės variniai pinigėliai tapo auksiniais pas Dievą, nes ji giliai jautė tų pinigėlių trukumą.

Nesunku dabar bus mums suprasti kaip didelę, kaip brangią, kaip Dievui malonę auką daro vienuoliai, darydami vienuoliškus įžadus. Žmogus turi iš prigimties patraukimą prie turtų, juk matome, kaip tautos kovoja už kiekvieną žemės sklypelį, kaip atskiri asmenys už turtus po teismus vadžiojasi, kaip sunkiai dirba, kaip nekartą parduoda ir dū-

šią ir sąžinę, kad tik turtus savo padauginus.

Turi žmogus iš prigimties patraukimą ir prie šeimos kurimo, o tas patraukimas taip yra galingas, kad nevienas pamina po kojų ir Dievo ir Bažnyčios įstatymus, kad tik savo tikslą pasiektų, o jei negal pasiekti, tai ir gyventi nenori, kai kurie net savižudyste baigia savo gyvenimą. O ką bekalbėti apie visus ištvirkimus, pagėdimus, kurie teršia taip baisiai žmogaus gyvenimą, kuomet patraukimas sukurti šeimą pasidaro liguistas ir nukrypsta nuo tikrojo kelio. Gydytojai ir slaugė galėtų mums daug papasakoti apie tuos iškrypimus, bet neklausinėkime, esame dikčiai laimingesni mažiau žinodami tais klausimais.

Žmogus turi taip pat palinkimą prie laisvės. Tautos žuvą dažnai bekovodamos už laisvę, o teismai visas piktadarystes baudžia tos laisvės atėmimu. Kodėl žmonės neklauso Dievo įsakymų, nors tie įsakymai neša žmogui ir tautoms didžiausią gerovę? Laisvės troškimas tai padaro. Žmogui atrodo, kad Dievo įsakymai varžo jo laisvę, todėl, daugiau mylėdamas laisvę, negu Dievą, laužo tuos įsakymus, kaip savo laisvės varžymus.

Vienuolis, darydamas vienuoliškus įžadus, atsižada turto, atsižada šeimos, atsižada savo valios; reiškia daro Dievui auką iš tų dalykų, be kurių milijonai žmonių nepajėgia gyventi. Nėra ant žemės brangesnės ir gražesnės aukos, kaip kad yra įžadų auka, tik kankinio vainikas gali būt padėtas šalia to vainiko, kurį ruošia vienuoliams jų vienuoliški įžadai.

Bet kad pakilus iki tų aukštumų, kuriose žmogus pajunta norą daryti Dievui tokią auką, reikia nepaprastos Dievo mėsės. Milijonai yra gerų žmonių, kurie, nors Dievą ir myli, visgi neprieina prie įžadų branginimo ir jų padarymo.

KATALIKŲ PASAULY

KATALIKŲ STUDENTŲ DARBAS.

Čekoslovakijoje, Presburge, liepos mėn. įvyko iš įvairių slavų tautų III slavų katalikų studentų kongresas. Šio kongreso pagrindinis tikslas — sujungti visų slavų tautų jaunuomenę į darbą, kad suvienytų visus slavus krikščionis su Roma ir krikščioniška Vakarų kultūra. Kongresas buvo padalytas į dvi dalis. Pirmiausia kongreso dalyviai buvo supažindinami su Čekoslovakijos katalikybės istorija, padėtimi ir reikšme. Antrojo kongreso daly apskritai buvo kalbėta apie slavų etinius ir socialinius santykius su Roma. Atskirai daug buvo paskaitų įvairiomis temomis, pav. Cyriliškai metodiškoje dvasioje praktiškai auklėjimo metodai. Visuomeninė reikšmė slavų katalikų darbo ir enciklika *Rerum novarum*. Katalikiškas veikimas ir krikščioniškoji moterystė, katalikiškas veikimas slavų studentų organizacijose ir k.

ATŠAUKIA VYSKUPĄ.

CARACAS. — Venezuelos valdžia buvo išgabus iš šios šalies Valencijos vyskupą Jo Mal. Salvadorių Montes de Oca, dėl to, kad jis eidamas Bažnyčios kanoais smerkė nekuriuos neteisėtus apsivedimus.

Dabartinė tos valstybės galva naikina pirmesnįjį dekretą ir leidžia vyskupui grįžti jo tėvynėn ir vyskupijon.

Daug prikentė vyskupas, bet neatsakė ginti Bažnyčios teisių ir už jas kovoti.

MIRĖ PRELATAS NOLENS.

Olandijos katalikai neteko vieno garbingo darbuotojo. Jis buvo tikras ir nuširdus darbininkų prietelius. Juomi buvo prelatas Hubertas Nolens.

Prelatas Nolens buvo ilguš metus Olandijos parlamento narys ir tos valstybės ministeris. Metų turėjo 71.

Žymūs asmenys katalikai ir protestantai, ir tūkstantinės minios dalyvavo jo laidotuviuose. Seniai Olandija buvo mačiusi panašų laidojimą.

Mirtis baigė to žmogaus kovą už darbininkų gera, kuri jis jiems kovojo, remdamasis enciklikos "Rerum Novarum" dėsniais.

1915 metais Nolens keliavo Romon ir atstatė gražius santykius tarp Olandijos ir Šventojo Sosto.

1923 metais karalienė Wilhelmina pakvietė į savo aukščiausios tarybos narius ir paskyrė valstybės ministru.

Kada 1918 metais įvyko darbo konferencija Washingtone, jis atstovavo Olandijos valdžiai. Jis buvo darbo konferencijos pirmininku Genevoje 1926 m.

Taip tas žymus kunigas išbuvo geras Dievo ministeris, savo valstybės ministeris ir žmonių darbininkų "ministeris."

DĖL NEDARBO.

Illinois Valstybės Federation of Labor rugs. 14 d. turėjo savo metinį suvažiavimą Galesburg, Ill.

Atvyko į 700 delegatų. Kalbėtoju buvo pakviestas kun. Maguire, Šv. Viatoriaus Kolegijos prezidentas.

Savo kalboje jis šaukė, kad J. Valst. Kongresas tuojaus užgirtų paskolą 5 milijonų dolerių viešiesiems valstybiniams darbams. Jis apskaitė, kad tuo keliu koki du ar trys milijonai bedarbių gautų darbą.

Geras sumanymas, tik ar prisirengs Kongresas ką panašaus padaryti.

PRIĖMĖ KATALIKYBĖ.

Neseniai Anglijoje perėjo į katalikus Princ. Seymour Stevenson su savo žmona. Abudu yra aukštos kilmės asmenys.

LABDARYBĖ PELNĖ.

Chicagoje neseniai mirė Karolis M. O'Farrell. Jis buvo Carson Pirie Scott and Co. direktorius. Jis paliko turto 475,000 dol. To palikimo žymi dalis tuo-

jaus tenka katalikiškosioms labdaringsiems draugijoms.

Žymiausia turto dalis liko jo moteriai, našlei. Bet, jei mirus, visas turtas turės eiti auklėjimo ir kitiems labdaringsiems tikslams.

KATALIKŲ AKCIJA.

Lietuviai katalikai, išgyvenę daug dešimčių metų be jokių draugijų ir katalikiškųjų organizacijų, nenumano taip gerai jų svarbos ir reikšmės, kaip kitų šalių katalikai.

Kuomet dabartinė Lietuvos valdžia varžo, trukdo katalikiškųjų draugijų veikimą, ir net stengiasi jas visiškai išnaukinti, tai daug Amerikos ir Lietuvos lietuvių katalikų neįžiūri tame katalikų persekiojimo.

Jie, mat, tik tuomet supranta persekiojimą, kuomet valdžia neleidžia melstis ir žudo už tikėjimo pildymą.

Panašių katalikų esama ir kitur. Jie patys dažnai nesupranta ir neįžiūri, kaip katalikų priešai, taisytiems kilpas. Jie nemato, kaip palengva eina prie to, kad ir pačią maldą sutrukdo ir už tikėjimo pildymą ima varginti.

MISIJONIERIUS KALBĖJO.

Nuo nekurio laiko katalikiškųjų aukštųjų mokyklų, kolegijų ir universitetų studentai ir studentės labai susidomėjo misijomis pagonų šalyse. Jie sudarė net draugiją remti įvairiais būdais misijas.

Dėl to ir misijonieriai parkeliavę iš fokių misijų, atsiteisę studentams patiekdami jiems įdomių žinių.

Nesenai parkeliavo iš misijų, iš Kinijos, Tėvas Ričardas Ranaghan. Jis dirbo Kinijoje keturis metus. Štai jis ir pradėjo įvairiose kolegijose ir akademijose savo įdomius pranešimus iš misijonierių darbų ir savo prietikių toje tolimoje Rytų šalyje.

Dorybės.

(Tąsa).

Meilė amžinai pasilieka, kuomet kitos dorybės pasiliauja: „Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs“ (1 Kor. 13, 8). „Dabar pasilieka tie trys dalykai: tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.“ (1 Kor. 13, 13). „Visupirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys.“ (Kolos. 3, 14).

Meilė veda žmogų prie galutinio tikslo, jungia su Dievu. Ji suteikia dorovinių dorybių veiksmams linkmę, užtat ji vadinama yra dorybių pagrindas tuo atžvilgiu, kiek tos dorybės yra meilės palaikomos ir auginamos. Meilė yra tiksias visoms dorybėms, jas gi visas meilė palenkia prie savo tikslo. Todėl kartais meilė yra vadinama motina kitų dorybių, nes trokšdama Dievo, pažadina kitų dorybių veiksmus. (Pal. S. T. 2. 2. q. 23, a. 8.)

Dievo meilės žymės.

Dievas yra mūsų gailestingiausias Tėvas. Jis įsakė save vadinti tuo brangiu mūsų širdžiai žodžiu: „Tėve mūsų, kurs esi danguje.“ Gimusi mūsų širdyje Dievo malonės dvelkinu dieviškoji meilė pasidaro mūsų asmens pasididžiavimas, mūsų gyvenimo uždavinys, mūsų širdies laimė. Dievo meilės apimta siela negali paslėpti savyje tos dieviškos ugnies. Iš čia susidaro tos meilės žymės.

1. Dievo meilės apimta siela su pamėgimu mąsto apie Dievą. Gilinasi į Jo tobulybės ir it paskęsta, pamiršdama save ir visą pasaulį.

2. Siela trokšta visuomet pasilikti Dievo akivaizdoj ir džiaugtis Jo draugyste, užlaikydama amžinai šventąją meilės ugnį širdies altoriuje šventais troškimais.

3. Siela, apimta pagarbos Dievui ir

dėkingumo, tai išreiškia savo mintimi, širdimi, lūpomis bei darbais, girdama dovaną ir davėją: „Garbink mano siela Viešpatį ir neužmiršk visų Jo geradarysčių. Jis dovanoja visus tavo nusikaltimus; Jis gydo visas tavo negales; Jis išvaduoja tavo gyvybę nuo žuvimo; Jis apvainikuoja tave malonėmis ir pasigailėjimais; Jis pasotina tavo troškimą gėrybėmis ir tavo jaunystę atnaujina kaip erelio.“ (Ps. 102, 2—5).

4. Už padarytas klaidas ir nuodėmes gailisi ir atsiprašo; rūpinasi visu kuom Dievui patikti.

5. Pasiryžta daugiau nebenusidėti tai meilei, kuri nuo amžių sielą numylėjo.

6. Mylinti Dievą siela mato didelę nepagarbą, nedėkingumą, žmonių užšalimą, net kartais rodomą švč. Jėzaus meilei panieka ir ji, užsidegus uolumu, rūpinasi visa savo širdimi, žodžiais, gyvenimu, laime ir savo kančia visur ir visados atlyginti įžeistąją meilę, trokšta sujungti visų žmonių pagarbą ir meilę vienam Dievui: „Amžių Karaliui, nemariajam, neregimam vienam Dievui gyrius ir garbė per amžių amžius.“ (1 Timot. 1, 17).

7. Dėl Dievo meilės pildo Viešpaties įsakymus: „Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus“ (Jon. 14, 15). „Kas nors daro valią mano Tėvo esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina.“ (Mat. 12, 50).

8. Mylinti siela sutinka visame su Dievo valia; viską mielai noru iš Jo priima, klauso Jo, trokšta to, ko Dievas nori ir myli tai, ką ir Dievas myli.

9. Meilė pažadina neužgesinamą darbo troškulį, būt nuolatine auka Dievui; todėl, jei turi, aukoja Dievo garbei pinigais; daro kūno auką atgailomis; teikia dvasios auką malda ir klusnybe, visu gy-

venimu nori patarnauti Dievui.

10. Kaip Jėzus Kristus iš meilės žmonėms be galo daug iškentėjo, taip mylinti Dievą siela trokšta palengvint kenčiančiam Jėzui, reikšdama savo meilę ir pasiimdama kentėjimus dėl Dievo.

11. Meilės apimta siela pamiršta pasaulį ir save; ji ieško vien Dievo. Dievas — jai viskas: ir jos garbė ir jos gyvenimas.

12. Siela, mylėdama Dievą, myli visa, ka Dievas myli: Švč. Panelę Mariją, Viešpaties Motiną, Kristaus Bažnyčią, Angelus ir Šventuosius, žmones, šv. Raštą, Dievo namus, jų darbą, šv. paveikslus, religines iškilmes, šv. Viešpaties Vardą, Jo saldžiausiąją Širdį, garbingas Žaizdas ir t.t. (Pal. vysk. J. Pelčar'as: „Tikėjimas, Viltis ir Meilė“).

P r i e m o n ė s į g y t , u ž l a i k y t i r p a d a u g i n t m e i l e i .

1. Pirmiausiai pašalinkim Dievo meilei kliūtis; gaukim nuodėmių dovanojimą Atgailos Sakramente.

2. Išnaikinkim saviniylą; atitraukim savo širdį nuo prisirišimų ir jausmų, kurie kenkia Dievo meilei ir neduoda jai plėtotis; valykime sielą nuo visų netobulybių, rūpinamies įgyti nusizeminimo.

3. Trokšk ir prašyk meilės, nes tokia yra Viešpaties valia: „Aš atėjau ugnies siūsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kurentūsi?“ (Luk. 12, 49). Prašyk tos šventosios meilės ugnies ypač priėmęs šv. Komuniją, ar aplankęs Šv. Sakramentą.

4. Dažnai prisimink parodytą be galo didelę Dievo meilę Jėzaus Kristaus gyvenime ir sopuliuos; Jo dorybėse ir dideliausiose mums suteiktose malonėse.

Įprask dažnai daršti Dievo meilės aktus, trumpus, karštus atodūsius, kurie pilnai išreikštų tavo sielos troškimus.

6. Saugokis nuodėmės labiau negu mirties ir tyčia nedaryk nei kokios kasdienės nuodėmės.

7. Visa gamta, kuri mus siaučia, visi ištikusieji mus įvykiai, ką tik turime, kas esame, — visa tai turėtų nuolat mums priminti Dievo meilę. Mylinti širdis visa naudoja, kas galėtų padidinti Dievo meilę; paveda V. Dievui viso gyvenimo dienas ir mažiausias valandėles, visus įžymius ir smulkius darbus, visus sąmoningus ir nepastebėtus savo veiksmus. Ir visa tai atiduoda didesnei Dievo garbei.

32. ARTIMO MEILĖ.

Tikroji Dievo meilė eina kartu su artimo meile. Šv. Jonas ap. sako: „Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą, ir nekęstų savo brolio, tas, melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip jis gali mylėti Dievą, kurio nemato? Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolių.“ (1 Jon. 4, 20-21). Pirmasis ir didžiausias įsakymas, — tai mylėti Dievą už visa labiausiai. „Antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą, kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai,“ pasakė Išganytojas (Mat. 22, 39-40). Todėl Tautų Apaštalas liepia: „Nešiokite kits kito naštas ir taip įvykinsite Kristaus įstatymą.“ (Gal. 6, 2).

(Bus daugiau).

O mano Jėzau, trokštu praleisti šitą dieną su Tavimi ir dėl Tavęs. Bet, kadangi esu tokia silpna, gal greitai užmiršiu Tave. Dovanok, tad, mano būsimus šios dienos išsiblaškymus ir mano užsimiršimą Tavęs. Dvasia, o Viešpatie, uoli, bet kūnas silpnas. Noriu mintyti apie Tave kiekviename momente per ištisą dieną! O, kad galėčiau nuolat Tave mylėti! Suteik, brangusis Jėzau, kad per šitą ištisą dieną, ir per visą mano gyvenimą, mano širdis Tau priklausytų, ir vien tik dėl Tavęs, ji teplaktų.

Išvidinēs Pīlys Arba Rūmai.

PARAŠĒ SV. TERESĒ.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

(Tāsa).

6. Gal Jis išklausys ir pasigailēs jos taip kaip Jis išklausē vienos sielos, kuri klūpodama pō kryžiumi, panašiu skausmu suspausta, nes ir jī jautē, kad niekuomet nieko nēra galējusi Dievui duoti; bet tū atsitikimū čia nesakysiu, kad kartais nemanytumēt, jog tas viskas mane liečia.

7. Manau šis pavyzdys labai pamokiantis; matome iš jo, kad Dievas turi malonumo, jei mes save pažįstame, nuolatinis mūsū neturto ir skurdo atminimas ir išpažinimās, jog nieko neturime, ko nebūtume gavusios nuo Dievo. Todēl reik drāsos, Seselēs, kad priēmus šias ir daugel kitū dovanū, kurias Viešpats teikia sielai šioj būklėje; man regis, jei siela yra tikrai nuolanki, tai už šitū paskiausį gailēstingumą jai reik daugiau drāsos, negu pirmiau reikėjo. Lai Dievas duoda mums nuolankumo.

8. Grįškime prie šio staigaus dvasios pagavimo. Siela, rodos, tikrai apleidžia kūną, kuris tačiau nēra be gyvybēs, ir nēra tikrai miręs, bet jī per kiek sekundū negali pasakyti, ar jos dvasia pasilieka kūne, ar ne? Ji jaučia, jog buvo visiškai perkelta į kitą šalį ir labai skirtingą nuo tos, kurioje mes gyvename; joje yra matoma šviesa taip nežemiška, jog siela kad ir per visą savo gyvenimą bandytū sau ją išivaizduoti ir visus stebūklus, kurinos jī ten matē, jai niekaip nepasisektū tai padaryti. Per vieną akimirksnį jos protas sužinojo tiek daug dalykū, kad jei vaizduotē ir protas bandytū per metų metus juos suskaitliuoti, jī negalētū nei vieną tūkstantinę dalelę

jū atminti.

9. Šis matymas nēra protu, bet vaizduote matomas. Jis yra aiškiau matomas sielos akimis, negu yra matoma šios žemės kuriniai kūno akimis. Nors nē joki žodžiai nēra sielai tariami, vienok, dvasia sužino daug tiesū; būtent, jeigu jī mato kurį nors iš šventūjū, jī tuoj juos taip gerai pažysta, kad, rodos, būtū juos labai artimai pažinusi per daugelį metų. Kartais, be to visko ką sielos akys mato proto matyme, jai dar yra leista tame pačiame laikotarpyje sužinoti ir kitū dalykū. Vaizduotēs matyme jī paprastai mato Viešpatį daugybę angelū apsuptą; vienok, jī nieko nemato, nei kūno akimis, nei sielos akimis, nes šitie matymai ir kiti matyti dalykai nēra galima atpasakoti. Jie yra jai suprantami koku nors stebūlingu būdu, kurio aš negaliu išaiškinti. Gal tie, kurie turėjo šitū dovaną ir yra už mane gabesni, galēs geriau paaikinti apie tai, nors man rodos labai bus sunku tai padaryti.

10. Negaliu pasakyti ar siela kūne ar ne. Netvirtinčiau kad tikrai pasilieka jame, nei kad kūnas atsiskiria nuo jos. Dažnai mąsciau, jog saulė nors nepalieka savo vietos, tačiau jos spinduliai turi galios pasiekti žemę, tai panašiai yra ir su siela ir dvasia, kurios sudaro vieną ir tą pačią būtį (kaip saulė ir jos spinduliai) jī gali pasilikusi savo vietoje, per karštą meilę, kuri išeina iš Saulės Teisybės, išveržti į kokią aukštesnę sielos dalį aukščiau savės. Tiesa, nesuprantu apie ką kalbu, bet panašiai veikia, su tokiu pat smarkumu, kaip šūvis paleistas iš šautuvo; toks smarkus į viršū išsiveržimas įvyksta viduj sielos. Siela, rodos, stačiai

leikia į viršų. (Nežinau, kaip geriau palyginti šitą veiksmą negu lėkimu). Nors, viskas tyliai įvyksta, tačiau šis veiksmas yra per daug aiškus, kad galėtų juoni siela apsvilti, ir siela tikrai yra iškilus virš savęs; bent aš gavau tokį įspūdį iš to veiksmo. Tame tarpe ddelės paslaptys jai yra apreiskiamos. Ir kuomet ta siela grįžta į pilną savoką, ji jaučia iš to nuotykiu tokią didelę naudą, jog nuo tada ji laiko šio pasaulio gėrybes kaip purvą, palyginus su tuo, ką ji matė. Dabar jai šis gyvenimas yra skaudus ir kas pirma jai teikė malonumo, dabar ji to visko visai nepaiso ir nekrepia į juos dėmesio.

11. Tie Israeliaus vaikai, kurie buvo išsiųsti anksčiau eiti į Pažadėtąją žemę, grįžo iš tos žemės, parsinešdami jos gėrybių: tai ir čia Viešpats lyg nori parodyti sielai šiek teik tos šalies gėrybių, į kurią ji keliauja, nori duoti jai drąsos iškęsti visus vargus, kuriuos sutinka šioje skaudžioje kelionėje, kadangi ji dabar jau žino, kur reik eiti kad suradus poilsio. Jūs gal manysite, kad tokią naudą negalima įgyti tokiu staigiu būdu, tačiau vien tik tos, kurios pergyveno tą ypatingą malonę gali suprasti ką šita dovana palieka sieloje.

12. Tas aiškiai parodo, kad tai nėra šėtono darbas; nei vaizduotė, nei piktašis negali nuduoti tos malonės, kuri palieka tokią ramybę, tylą ir tokius gerus vaisius sieloje, o ypatingai sekančias labai aukštos rūšies malones. Pirmoji — Dievo didybės pažinimas, kuris tampa vis aiškesnis, juo dažniau mes tą didybę matome. Per antrąją įgyjame savęs pažinimą, nuolankumą, dėl to kad matome kokie niekingi sutvėrimai mes esame, palyginus su tokių stebūklų Kūrėju, ir kad, kada nors drįsime ižieisti Jį mūsų gyvenime, arba kad drįstame dabar į Jį žiūrėti.

13. Trečioji malonė — visų žemiškų

daiktų paniekinimas, nebent jie yra pašvęsti gerojo Dievo tarnybai. Su tokiais žemčiūgais Sužieduotinis pradeda puošti Savo Sužieduotinę; jie yra per daug brangūs, kad bi kaip nesaugiai juos laikyt.

Šitie matymai yra taip giliai įspaudžiami sielos atmintyje, kad tikiu, jog ji niekad negalės jų pamiršti iki kol ji jais nesidžiaugs amžinai, nes užmiršti tuos žemčiūgus būtų didžiausia nelaimė. Bet Sužieduotinis, Kuris suteikė jai šitas dovanas, gali duoti jai ir malonę jų neprarasti.

14. Sakiau Jums, kad reikia sielai drąsos, nes ar manote, kad tai yra mažmožis jausti, jog dvasia tikrai atsiskiria nuo kūno, kaip kad tikrai atsitinka, kai ji jaučia, jog dingsta savoka, ir nesuprasta priežasties? Tad reikalinga, kad Tas, Kuris duoda jai visa tai, pridėtų prie tų dovanų tvirtybės dovana. Sakysite, kad šita pergyventa baimė yra apšėčiai atlyginta; taip ir aš sakau. Teesie Jis, Kuris turi galybės suteikti tokias malones, amžinai pagarbintas ir lai Jo majestotas padaro mus vertomis Jam tarnauti. Amen.

(Bus daugiau)

* * *

Meldžiant Motinėės Marijos palaimos

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet iš ryto aukoju savo širdį Tėvui, melddamas pagalbos dienos užsiėmimuose.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, tarp darbų, savo pareigų ėjimo, nuo vieno užsiėmimo iki kitam ir ištisą dieną kiekviename reikale.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet pagundos ir nuovargis žiauriausiai terioja mano sielą, kuomet kentėjimų taurė stojasi prieš mane — tepažadina mane Dievo Meilė prieš savęs.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kuomet rengiuos vakare pasilsėtu, kad ant rytojaus su atnaujintomis jėgomis galėčiau keliauti į dangiškąją laimę.

Laimink savo vaikelį, Motinėle Marija, kad tavo palaima galėtų buti su manim naktį ir dieną, ramybėje ir nuliudime, darbuose ir poilsyje, sveikatoje ir ligoje, gyvenime ir mirtyje, laikinai ir amžinybėje.

Mūsų Darbai

REMĖJŲ UŽDAVINIAI.

MARIJONŲ Kolegijos Remėjų uždaviniai pirmiausiai apima mūsų draugijos tikslus. Tie tikslai yra: sukurti Amerikoje Aukštesniojo mokslo įstaigą — Kolegiją. Ją jau turime. Taigi, atrodo, ir savo tikslo esame atsiekę. Tikrai taip, nors dar nepilnai. Džiaugiamės įgytais laimėjimais. Bet turim eiti tolyn. Įsigijome dailią Kolegijai vietą ir patogius mūrus. Pirkome ją į skolą, nes Kolegijos Fondo neužteko. Užtat turime rimtai pagalvoti ir surasti būdus užsitraukti skolai apmokėti.

Šią vasarą Šv. P. Marijos Kolegija susilaukė labai stambios paramos iš mūsų dvasios vadų — kunigų. Jų daugelis aukojė šimtais, kai kurie net po keletą šimtų dolerių; vienas, kitas ir tūkstantinę davė. Tie pinigai suėjo į naujų rakandų, indų, lovų, stalų pirkimą, į būtinuosius Kolegijos pataisymus. Tų pataisymų atsirado daug. Pav. pasirodė esą per mažai 70—80 žmonių vandens šuliniuose. Kai ten gyvendavo 10—15 asmenų, — vandens buvo gana. Padidėjus šeimynai, būtinai reikėjo daugiau ieškoti vandens.

Suvažiavo apie 70 mokinių. Reik jiems duoti visi rakandai, indai, lėkštės; reik sutvarkyti miegamieji kambariai. Čia susidūrėme su naujais būtiniais reikalavimais. Bet jų kol kas įvykinti nėra galima, — nėra lėšų. Teks todėl pakęsti ir kaip nors apsieiti be būtinųjų pagerinimų.

Šalia šių pirmųjų Remėjų uždavinių turime kitus. Antraeiliai Kolegijos Remėjų tikslai, — tai savo patarimu, darbu, auka paremti tuos dalykus, kurie padeda Kolegijai vystytis. Pirmoj eilėj čia eina spauda. Visi katalikai turi pareigos pla-

tinti katalikišką spaudą, mes-gi — privalom platinti mūsų draugijos organą “Laivą,” privalom paremti Marijonų Kongregacijos vadovaujamąjį dienraštį “Draugą” ir visus kitus lietuvių katalikiškus laikraščius. Su laikraščiais spauda nesibaigia. Kas met yra spausdinama gerų katalikiškų knygų. Tų knygų įsigydami ir jas skaitydami ne vien savo protą apšviesime naujais dalykais, bet ir savo sielai ir valiai rasime dvasinio maisto.

Be galo yra svarbus dalykas mūsų asmeninis išganymas, bet taip gi svarbu padėti kitiems žmonėms atsiekti amžinąją laimę. Todėl mums prisieina apaštalauti, pirmiausiai malda, prašant atsivertimo malonių klystantiems, paskui geru pavyzdžiu, mylint Dievą už visa labiau ir artimą kaip save. Pavyzdžiai daugiau veikia žmones, negu pamokslininko žodžiai. Vienoj, kitoj šeimoje padarytoji Švč. Jėzaus širdies intronizacija daugiau patraukia žmonių Jėzų mylėti, negu vietos klebono paskatinimai prie Dievo meilės. Kodėl? Veiklioji meilė, gero pavyzdžio padedama, greičiau ir galingiau kalba mums į širdį, negu iškalbingi žodžiai.

Marijonų Kolegijos Remėjai yra pamaldūs katalikai, susipratę lietuviai. Remdami mokslo įstaigą, darome dvigubą naudą, būtent tikėjimui platinti ir lietuvių palaikyti. Tą visa darome ne iš prievartos, ar baimės, bet todėl, kad mylime Dievą ir mylime savo brolius lietuvius. Mūsų suteikiamosios aukos Kolegijos Fondan yra mūsų meilės aukos. Jos yra brangios Dievui ir žmonėms. Darykime ir toliau tuos gerus darbus.

Gal Dievas duos su laiku galėsime užsibrėžti didesnių tikslų, gal užsimosime įkurti Lietuvišką Kunigų Seminariją, o paskui Lietuvių Katalikų Universitetą A-

merikoje. Tie svajotini tikslai ateis, jei tik būsime drausmingi, geros minties ir sutartinai veiksime. Pirmiausiai gerai sutvarkykime Švč. P. Marijos Kolegiją, apmokėkim jos skolas. Tai bus galima padaryt į 4 ar 5 metus, o toliau tarsimės naujais Ateivijos kultūros ir mokslo reikalais.

Kolegijos Remėjai:

A. Dapkūnienė, Shenandoah, Pa. 3.00
 Mar. Rusienė, Port Washington, Wis. 5.00
 Juozapa Šarkienė, Chicago, Ill. . . 50.00
Be pirmiau paskelbtųjų aukų per J. E.

Vyskupo P. Būčio rankas Lietuvių Kolegijai paaukojo:

Kun. Pr. Virmauskis, S. Boston,
 Mass. 300.00
 Kun. Pr. J. Jvškaitis 100.00
 Kun. Steponas Kneizys 50.00
 (Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

* * *

PRAŠO PASIMELSTI.

Gerbiamasai Tėve,

Šiuomi prisiunčiu auką, už kurią prašau atlaikyti Gregorines šv. Mišias spalių mėnesyje už mūsų nepamirštamą sūnų a. a. Antaną Kiverį, kuris mirė šių metų birželio 26 d. Labai prašome gerųjų Kolegijos Remėjų organizacijos narių pasimelsti už jojo sielą. Dekingi — Kiveriai, Bayonne, N. J.

Marijonų kunigų prašau atlaikyti dvejus šv. Mišias, o "Laivo" skaitytojų pasimelsti mano intencija.

B. M. "Laivo" skaitytoja iš Scottville, Mich.

Už a. a. Adolfą dviejų metų mirties sukaktuvėse spalių 14 d. — Sveika Marija, Amžiną atilsį! Kingston, N. J.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Ar yra nuodėmė merginai, kuri įstojo į vienuolyną ir paskui jį apleido? Kandidatė.

ATSAKYMAS. Mergina, įstojusi į vienuolyną, nekurį laiką ten gyvena kaipo kandidatė arba bandinė. Vėliau ji būva priimama į naujokyną ir vadinasi naujukė.

Naujokavimas tęsiasi vienus arba dvejus metus. Per tą laiką mergaitė bando vienuolių gyvenimą. Ji rūpinasi jį suprasti ir išbandyti, ar pajėgs tokį gyvenimą pakelti.

Vienuolyno vyresnybė taip pat tikrina mergaitę, ar ji bus tinkama vienuolijai.

Taigi, jei mergaitė tame naujokavimo laike apleidžia vienuolyną, į kurį buvo įstojusi, tai jai nėra jokios kaltės ir nuodėmės.

Žinoma, ji neprivalo dėl tuščių niekų apleisti vienuoliją.

— 0 —

Mergaitė, pabaigus naujokavimą, jei neapleidžia vienuolijos, tai daro vienuolinius apžadus metams. Tuomet ji mažiausiai vienus metus iki pasibaigs apžadai, turi išbūti vienuole ir vienuoliškai gyventi.

Jei tų metų bėgyje ji apleistų savo valia vienuoliją, turėtų sunkią nuodėmę.

Panašiai yra ir vyrų vienuolijose.

KLAUSIMAS. Ar yra labai blogas dalykas, jei moteris be kepurės, neuždengta galva, įeity trumpai valandėlei bažnyčion aplankyti švenčiausiąjį Sakramentą? Rockfordietė.

ATSAKYMAS. Paprastai, draudžiama moterims, neužsidengusioms galvos, būti bažnyčioje, itin dalyvauti taip pamaldose, ar šiaip apeigose. Bet nėra jokio prasižengimo, jei moteris neprideng-

ta galva įbėga bažnyčion aplankyti šv. Sakramentą.

KLAUSIMAS. Ar yra ištikrųjų šventas Amadoras ir kas jis yra?

Veronika.

ATSAKYMAS. Tikrų, istoriškų žinių ir faktų apie šv. Amadorą nėra. Yra taip vadinamų legendarinių iš senovės padavimų. Pagal juos šv. Amadoras yra, buvęs muitininkas Zakiejus. Jį, kaip žinome iš Evangelijos, aplankė Jėzus jo namuose. Zakiejus tuomet įtikėjo į Jėzų ir darė didelį atlyginimą už padarytas skriaudas.

Pagal tuos pačius padavimus jo moteris buvo šv. Veronika, kuri davė Jėzui skarą veidui apsišluostyti, kuomet Jis nešė kryžių į Kalvarijos kalną.

Kuomet žydai pakėlė žiaurų persekiojimą krikščionių Palestinoje, Amadoras ir Veronika sėdo į menką laivelį ir bėgo iš Palestinos. Angelui vadovaujant, juodu laimingai pasiekė Akvitonijos krantus ir ten išsikėlė iš laivelio.

Ten jie sutikę Kristaus mokinį vyskupą šv. Martiną. Jis skelbė Evangeliją pietvakarinėje Galijos (Prancūzijos) dalyje.

Šv. Amadoras iš ten nukeliavęs Romon ir buvo liūdininku šv. Petro ir Povilo apaštalu nukankinimo.

Iš ten grįžo Prancūzijon.

Greitai po to mirė jo moteris Veronika. Tuomet jis išėjęs dykynėn, vadina mo Query. Ten pastatė koplyčią šventčiausios Panos Marijos garbei. Jis neilgai ten gyveno. Mirtis užbaigė jo kelionę.

Tai tokia yra legenda.

KLAUSIMAS. Kas yra Katalikų Akcija ir ką su ja daryti? Nežinaš.

ATSAKYMAS. Man išrodo, kad ne skaitai katalikų laikraščių, jei iki šiol nesupratai, kas yra Katalikų Akcija. Daug kartų vienuose plačiau, kituose siauriau buvo rašoma apie tą dalyką.

Nerašysiu čia apie tą Akciją, tik pasakysiu tiek: skaityk pats ir kitus ragink skaityti katalikų laikraščius, tai sužinosi Katalikų Akciją teorijoje.

Toliau, įsirašyk į geras ir veiklias katalikų draugijas ir organizacijas, ypačingai į A. L. R. Kat. Federaciją, arba į įvairias "Remėjų" draugijas, tai tuojau pakliūsi į "Katalikų Akciją" ir praktikoje suprasi, kas ji yra. Pats tapsi veiklus katalikas ir dirbsi vienokiu ar kitokiu būdu "Katalikų Akcijoje."

Ji, mat, yra susiorganizavimas pasaulinių katalikų eiti į pagalbą savo vyskupams ir kunigams dirbti Kristaus darbą ir vykinti Jo karalystę čia ant žemės.

Bažnyčia paskelbė Kristų Karalių pasauliui. Reikia dabar tą karalystę vykinti visiems krūvon susibūrus.

Nei vienas katalikas neturėtų pasilikti be įstojimo kurion nors katalikiškon draugijon.

Jei visi katalikai stos dirbti, pasidavę savo vyskupui ir per juos šv. Tėvo vadovybei, tai tuomet turės sutrupėti visi tikėjimo ir Bažnyčios priešų darbai.

LIETUVOS ŽINIOS

LUKŠIŲ ŠVENTĖ.

Lukšių šventė įvyko 16. VIII. 8 val. gatvėje išsitiesė ilga jaunimo eiseną, kur matėsi įsimaišiusių ir daug raudonkepurinių studentų, žygiuojama į pamaldas. Mišias laikė ir pamokslą pasakė rajono reikalų vedėjas kun. V. Štrimaitis. Per Mišias visi priima Komuniją. Po pamaldų agapė "Žiburio" salėje. Kadangi tą dieną per sumą įvyko didelių pavasarininkų prietelių ir veikėjų jungtuvės: mok. K. Užupytės su mok. P. Keblinsku ir P. Užupytės su J. Pavalkium, todėl vėl su vėliavomis visi dalyvauja jungtuvėse.

Iš metinės veikimo apžvalgos, padary-

tos žėrinėiam šventės sus-me, paaškėjo, kad nors einama erškėčiuotais keliais, bet veikiama gerai.

Atsistojimu pagerbiami mirusieji nariai, kurių kuopoje yra 3—Kun. Matuša, O. Dainytė ir V. Pravalinskas.

Nutarta: pasiusti užuojautą Šv. Tėvui, pasveikinti: Centro Valdybą, Sąjungos Protektorių, Vyskupą, Regijoną ir Rajoną.

Kalbėjus dar įvairiais reikalais, "Pavasario" ir tautos himnais sus-mas baigtas. Po to nusifotografuota.

IŠKILMĖ SLABADUOSE.

Slabadai (Šakių apskr.) Rugp. 16 d. Slabadų klebonas kun. P. Adomaitis iškilmingai pašventino—atidarė naują gelžbetoninį tiltą. Tiltas pradėtas statyti 1930 V. D. II pusem. ir baigtas 1931 m. liepos mėn. Kaštuoja 158,000 lit. Pinigai valdžios, pastatė—statybą vedė p. Sabaliaus-

kas. To pašventinimo iškilmingi pietūs p. Gugio dvare—Šapaliuose, kuriuose dalyvavo visi tie, kurie prisidėjo produktais ar pinigais, ir neišskiriant ir aukštų svečių, pav. ministerių ir kitų.

Po pietų sportinė dalis: įvairios vyrų, vaikų, merginų ir arklių lenktynės. Įdomu! Bet įdomiausia tai važiavimas dviračiu 20 cm. pločio lieptu per šešupę; čion ne vienas drąsuolis sušlapo savo kailį, o pervaziavo vos vienas. Sportui pasibaigus gegužynė—surošta Slabadų šaulių būrio. Žmonių šiose iškilmėse buvo tiek ir tiek.

Šioje apylinkėje tai didelio vargo sudarydavo susisiekimas su Vilkaviškio miestu ir stotimi ir bendrai Zanavykijos su Kapsija, nes rudenį ir pavasarį upė pasidaro "neperbredama." Dabar to dalinai išvengta, tik reikia tiesesnio ir geresnio kelio, kuris jungia tiltą su plentu.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24th, 1922.

Of "Laivas" (The Ship) published Weekly at Chicago, Ill., April 1st, 1931, State of Illinois County of Cook.

Before me, a Notary Public in and for the county of aforesaid, personally appeared Rev. L. Draugelis, he having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the manager of the "Laivas" and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required, by the Act of August 24 1922 embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
Editor: Rev. V. Kulikauskas, Marian Hills College, Hinsdale, Illinois.
Managing Editor: None.

Business Manager: Rev. L. Draugelis, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

2. That the owners are: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

3. That the known bondholders mortgages and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds mortgages, or other securities are: none.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder of security holders appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds or other securities than as so stated by him.

Sworn to and subscribed before me this 1st day of October, 1931.

Rev. L. Draugelis

Business Mgr.,

Helen Mackiewicz.

(My commission expires 6—28—1934).